

Sange

affungne ved Arbejdernes Grundlovsfest
den 5te Juni 1873.

Opraab til Arbejderne.

Mel.: Egen Melodi.

Længe med Taalmod vi bøjed' vor Nakke,
Gik under Naget ved Nat som ved Dag,
Vi havde lært kun at lyde og takke —
Takke endog for Tyrannernes Slag;
Vi havde lært kun at tie og smile,
Naar man os haanligt tilkasted' vort Brød;
Vi havde lært kun at trælle, ej hvile,
Hvilen, den fandt vi ikkun i vor — Død!

Blikket var brustent og sænket var Ho'edet,
Gusten og bleg var vor Farve paa Kind,
Kraftløst i Aarene rullede Blodet,
Slaver vi vare i Aand og i Sind.
Vante vi vare at lide og yde,
Det var den Arv, vi fra Fædrene fik;
Aldrig vi kendte at leve og nyde,
Det var den Lod, som til Herrerne gik.

Dg vore Kvinder — ja bleve de ikke
Tidt for Tyrannernes Luner en Boldt?
Hadde de svalet hans Lyster og Blikke,
Kasted' han bort dem saa haanligt og koldt.
Dg vore Børn — ja, mon de skulde møde
Lysere Dage og blidere Kaar?
Nej, ti selv Haabet derom var en Brøde,
Straffen derfor var jo grusom og haard.

Saaledes er det og saa det forbliver,
Hvis ikke selv vi tør vove et Skridt;
Det er den yderste Nød, som os driver:
Træder da op ikkun frejdigt og frit!
Lige vi sødtes med vore Tyranner,
Lige i Evner og lige i Aand;
Hvorfor ej plante da Lighedens Banner,
Hvorfor ej bryde da Trældommens Baand?

Ja, lad det bære, hvad eller lad briste,
Det er jo næsten det Samme for os,
Vi har jo Intet, slet Intet at miste:
Byder da frejdigt Tyrannerne Trods!
Intet med Uret vi vil os tilliste,
Nej, kun vort Eget vi fordre med Ret;
Vil man det ikke, velan lad det briste:
Ove vi ville da Kampens Jdræt.

Om vi skal lade os binde og baste,
Lystre for evigt Tyrannernes Ord,
Eller vi sikkert skal Baandene kaste:
Sé, paa os selv det alene beroer,
Gre vi enige, fange vi Sejer,
Binde til Lighed og Frihed igen;
Samlers da alle de Kræfter, I ejer,
Stander saa fast da, I Arbejdets Mænd!

Sange

ved

Arbejdernes Grundlovsfest

i Dyrehaven den 5te Juni 1877.

Sang for Grundloven.

Mel.: Vi Smand gør ej mange Ord.

Vor Grundlov er et Herrestjold,
Der skal vor Frihed skærme
Imod Tyranners Nag og Vold
Og Reaktionens Bærme;
Derfor maa Folket viljesfast
Sitt Stjold mod Fjenden vende,
Hvis ej det brat i Vaand og Vast
Bl trællebunden ende.

Ti Klifen med de fine Fjer
Alt haaner Frihedsværet,
Og Krybdyrspresjens Daglehar
Har denne Flok forstærket;
Imens en suldblods Junkerslægt
Med slaviske Lafajer,
Ret gerne straks bortraned frætt
Den Grundlov Danmark ejer.

Ti den er som et Anker for
Vor Friheds lille Skude,
Og brister dette, at da gaar
Vi straks i Drift derude
Paa Reaktionens skumle Hav,
Hvor Enevælden ruger,
Og hvor Vilkaarlighedens Gab
Over Frihedsytring sluger.

Derfor vaagn op! det kuler stivt,
Hver Frihedsmænd paa Dækket!
Vel sik vor Grundloos nys en Rist;
Men ej vort Mod er stækket.
Naar Folket sluts med Haand og Mund
Til Raad og Daad er rede,
Da klarer vi nok Stær og Grund,
Og kan vor Grundlov frede.

Her midt i Skovens friske Dal,
Hvor tusind Fugle sjunge,
Et kraftigt, nordist Hurra skal
For Danmarks Grundlov runge.
Den viser Vejen hvorpaa vi
Skal dristigt fremad trænge,
For engang ret at bli' fri,
For Grundlov leve længe.

Sang for Socialdemokratiet.

Mel.: Du gamle, du friske, du fjælhøge Nord.

Vi stuer den yppige, rige Natur,
Der bugner af kraftig Vækst og Grøde;
Men kunstige Forhold har rejst som en Mur,
Der hindrer Mængden i at faa sin Føde.

Uvidenhed, Misbrug og skændige Vaand
Har tuet de Mange imod Jorden,
Og opbyuget Skatte paa Enkeltmands Haand,
Da slabt vor Nutids hele Samfundsorden.

Men vi, som kun higer mod Frihed og Ret,
Samt Lighed og Broderstab for Alle,
Bor sprænge det Guldkalvens udspændte Net,
Hvis ej vi vil som Dfve i det falde.

Fra Danmark til Indien og Afrikas Kyst,
Fra Kina til Vestens store Stove,
Der stiger et Sul fra hver Arbejbers Bryst,
Et Sul, der ruller vide over Bove.

Og Sultet fortæller om Hunger og Nag,
Om Krige hvor Broder myrder Broder;
Ti vi er dog Brødre trods Farve og Sprog,
Da Jorden er vor fælles Fostermoder.

Og sluttet' som Brødre vi inderlig Pagt,
Og omslynget' Aloden som en Kæde,
Da sit vi med Krigsgalstabsdæmonen Magt,
Og kunde trygt om Hjemmets Arne frede.

Da skulde den slittige Arbejder faa
Sitt Udbytte, helt og ubestaaet,
Og da skulde Kundskabens Solstraaler naa
Til selve Folkets Marv hver Dag i Aaret.

Lad os for at naa dette lysende Maal
Da fylkes om Enighedens Fane;
Naar Troen er fast og naar Viljen er Staal
Kan Stranler ej os stanse paa vor Bane.

Ja fremad hver Arbejds ærlige Søn!
Trods Mænker og trods Tyranners Torden,
Bort Valgsprog og Sejren faa herlige Lon
Er Frihed, Lighed, Broderstab paa Jorden.

Saxo W. Wiegell.

Til det arbejdende Folk.

Met: Jeg priser ej Stormænd.

Hvem er det, Du Arbejdets Barn kalder Stor?
 Er Fyrster og Adel da blevet
 Indbraget saa dybt her i Hjerterne, hvor
 Vi Frihed og Lighed har skrevet?

Nej! „Purpur“ og „Eskolde“ blev ifkun beremt
 Blandt Dumhed og Ladhedens Trælle;
 Af fribaarne Mænd blev det sedsje fordømt —
 Historien kan det fortælle.

Al Hæder og Ære skal følge med Hlid,
 Med Arbejde, Virken og Viden;
 Ej fatte Naturen en Enefte hid, —
 Med Met til at bortøde Tiden.

Kun „Stor“ er det Folk, der vil hævde sit Ry,
 — Vil værne sin Friheds Gudinde —
 Og modig gaar fremad, naar Uvejrets Sky
 Sig samler ved Samfundets Tinde.

Du Folkeand! Løst Dig i Frihedens Navn;
 Paa Jorden Dig Besjen naar aaben.
 Se Arbejderskaren, den aabner sin Havn
 Imod Dig, Du Fremtidens Vaaben.

Psalm.

For Kvinden.

Met: La Parisienne.

Der gaar en Gøring gennem Tiden,
 Og Folkets Masse staar paa Bagt,
 At drage rustet frem i Striden,
 Og knuse Reaktionen Magt,
 Mens Lighedsbanneret i Vinden,
 Sin røde Fane viser Fjenden,
 Og i Mandens Hærd
 Quassens Tankens Sværd
 Til en Kamp for alle Undertryktes Værd.
 :: Just derfor og for Kvinden. ::

Var det af usjel Jordoms Lønte,
 Hun i Umyndighed blev holdt,
 Blev hendes Evne til at tænke,
 Af Magtens Raahed tuet tolt,
 Var hun af en forvorpen Skare,
 Betragtet som en Handelsvare
 Som man offred' Alt,
 Naar det Penge gald'
 Og for Mandens „Tje
 :: I Egoismens Snare

Men er der Plads i vore Staver,
 Som ingen Fordom mer gør træd,
 Er Kvindens Maal trods alle Farer:
 Selvstændighed og Stemmeret.
 Ja! hun, som om vort Hjerter freder,
 Har ej blot Bligt, men Kættigheder,
 Og hvert Broderkind
 Sluttes Duffet ind,
 Om at Frihedsfolens snare Morgenflin
 :.: Bebuder Kvindens Glæder. :.:
 Adolph C. Meyer.

Til Slutning afhænges Socialisternes Marsch.

Fest-Program.

Foreningerne samles med Fane paa Nørrevoldgades Boule-
 vard Kl. 11 $\frac{1}{2}$, og afgaar Kl. 12 fra Samlingspladsen ad følgende
 Gader: Gøtersgade, Kongens Nytorv, Holmens Kanal, Niels Juels-
 gade til Dampskibene ved Havnegade, hvorfra Toget med dertil til-
 stillede Skibe afgaar til Bellevue Kl. 1. Toget samles ved „Røde
 Port“ Kl. 4, og afgaar umiddelbart derpaa til Festspladsen ved den
 næstvigste Sten, hvor Taler og Sange vil afvikles i følgende Orden:

- 1) Sang for Grundloven, af S. W. Wiegell.
- 2) Taler for Grundloven, af Redaktør A. Hansen.
- 3) Sang for Socialismen, af S. W. Wiegell.
- 4) Taler for Socialismen, af Journalist A.
Mundberg.
- 5) Sang for det arbejdende Folk, af Pilug.
- 6) Taler for det arbejdende Folk, af Hordum.
- 7) Sang for Kvinden, af Adolph C. Meyer.
- 8) Taler for Kvinden, af Fr. A. Hertz.

Fr. Scheuerlein vil fungere som Dirigent.

Der er sørget for et udmærket Musikkorps, som vil blive
 fordelt paa 3 Steder i Toget og musicere afviklende fra To-
 gets Afgang og indtil Festens Slutning.

Knudsen. Teppervien. Clausen. Scheuerlein.

Sørensen,
Kassjerer.

Holm.

Lamp,
Formand.